

[Inger Gautier Schmit.]

inden man er kommet til det Resultat at indføre Navnet: Politiaadvokat — et Ord, jeg finder saare praktisk og heldigt, da vi i Forvejen har Statsadvokat og Rigsadvokat. Men medens jeg er ved Navneforandring indenfor Politiets Omraade, kunde jeg have Lyst til at henstille til Politimyndighederne at tage Forandringen af et andet Ord op til Overvejelse, idet jeg finder Ordet „Mordkommission“ meget uheldigt. Jeg synes, at Ordet er ganske overordentlig brutalt, og det vækker i alt Fald megen Sensation om sig. Man kunde efter min Mening udmærket godt nøjes med at kalde det en kriminel Kommission, og jeg vil henstille, at dette afskyelige Ord, Mordkommission, som jeg for Resten synes er misvisende, for Kommissionens Medlemmer beskæftiger sig dog heldigvis ogsaa med andre Ting end Mord, maa blive afskaffet. Samtidig vil jeg henstille, at den anden Gløse, man har indført i samme Forbindelse, bliver afløst af et mindre drastisk Udtryk. Det kræves, at der rundt omkring skal anskaffes noget, man kalder en Mordkuffert. Man skulde tro, at en saadan Mordkuffert indeholdt de frygteligste Mordredskaber, men jeg kan berolige det høje Ting med, at den indeholder forskellige Ting, som Metermaal, Lys, Papir og Blæk o. s. v., som man straks skal have ved Haanden, naar man skal undersøge et Ugerningssted.

Lovforslaget kommer jo hertil vedtaget enstemmigt i Folketinget, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at vi ogsaa her i Tinget skal kunne samles om det. Jeg vil senere tillade mig at foreslaa det henvist til en Udvalgsbehandling, som jeg haaber skal blive kort og velvillig, saa at Lovforslaget kan blive vedtaget allerede i denne Samling.

Steincke: Hvis man ikke i Forvejen vidste, at Socialdemokratiet er Realiteternes Parti, et Parti, som i sin Politik altid regner med de bestaaende Magtforhold og altsaa for Tiden er undergivet Resignationens Lov med Hensyn til Lovgivningsresultater, vil man utvivlsomt tilegne sig en saadan Viden efter at have hørt den Tale, som jeg i Dag skal holde, og om hvilken jeg straks vil sige, at den tillige kræver en vis personlig Resignation hos nærværende Ordfører for Partiet. Jeg taler alene paa Partiets Vegne og ikke som forhenværende Justitsminister, thi den, der har nedsat den Kommission, hvis Flertalsforslag ganske fejles til Side

ved dette Lovforslag, vilde overhovedet ikke kunne tage Ordet paa egne Vegne uden et vist personligt Ubehag overfor det slette Resultat, som den højttærede Justitsminister her møder frem med.

Forholdet under den gældende Ordning er jo dette, at man omtrent fra alle Sider er klar over, at den hittidige Sammenblanding af et Stats- og et kommunalt Politi er meget uheldig foruden at være principielt uholdbar og urigtigt afbalanceret, saavel med Hensyn til Kompetencepørgsmaal som med Hensyn til de økonomiske Forhold mellem Stat og Kommune samt i forskellige andre Henseender. Lige fra 1911, da Statspolitikorpsset oprettedes, er dette Korps udvidet Skridt for Skridt og Gang paa Gang og er nu vokset til at blive et for hele Riget fælles Kriminalpoliti. Det stod vel nok de fleste klart, at en videre Udvikling maatte føre til det Enhedspoliti, som Flertallet i Kommissionen har ønsket — altsaa efter den foregaaende Udvikling til et Statspoliti. Denne Udviklings naturlige Konsekvens drages altsaa af Kommissionens Flertal, der bestaar af Rigsadvokaten, Justitsministeriets og Indenrigsministeriets Repræsentanter i Kommissionen, Statspolitichefen, Kriminaldommernes, Politimestrenes og Politifuldmægtigenes Repræsentanter, samt for Københavns Kommunes Vedkommende den store Konservative, Borgmester Kaper, og for Købstadforeningens daværende Borgmester H. P. Hansen, Slagelse. Unægtelig dog et ret kraftigt Udsnit af politimæssig Sagkundskab for en Justitsminister at gaa decideret imod. Hertil kommer, at Repræsentanterne for det underordnede Politi, der oprindeligt var stemt for et samlet Statspoliti, sikkert i deres endelige Tilslutning til Venstres Repræsentanter i Kommissionen i ikke ringe Grad har ladet sig lede af den i Kommissionsbetænkningen Side 23 udtalte Frygt, der finder sit Udtryk i følgende Udtalelser af disse tre Repræsentanter:

„Forslaget om Enhedspoliti fremviser tydelige Bestræbelser for at fæstne og forbedre visse af Embedsstillingerne, hvorimod det viser lige saa tydelige Bestræbelser for at forringe det underordnede Personales økonomiske og tjenstlige Vilkaar, idet man f. Eks. søger at „forbedre“ Kriminalpolitiets i Forvejen ringe Kaar ved at foreslaa saa lave Lønninger og daarlige Vilkaar for Ordspolitiet, at Resultatet af dettes mangeaarige Kamp for gode sociale og tjenstlige Kaar ganske berøves det. Det kan befrygtes, at en saadan Forringelse paa